

[Christmas Møller.]

lemmer, paa hvis Vegne det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i sin Tid talte, og jeg understreger, hvad det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i sin Tid sagde.

Men det er paa den anden Side klart — og det ønsker ogsaa jeg at sige, naar Radikal-Socialismens, naar Regeringspartierne Ordførere ikke engang har gidet tage det med —, det er jo da klart, at naar vi her i Landet ved Valget i 1932 havde 135 000 Stemmers Overvægt for Radikal-Socialismen, naar vi ved Landstingsvalgene i 1928 og 1932 havde den Stilling, at der i de 6 Valgmandskredse — Færøerne, hvor Lagtinget vælger, tager jeg ikke med — var 205 659 Konservative, 290 647 Venstre, 104 028 Radikale og 398 558 Socialdemokrater — de 12 000—13 000 Retsforbund og 3 000—4 000 Kommuner og Det tyske Parti med sine 6 000—7 000 Stemmer samt nogle faa Tusinde andre Stemmer kan vi jo i denne Forbindelse, hvor der tales om Landstinget, se bort fra; jeg siger ikke, at det ikke kan faa sin Betydning senere —, naar disse Tal fra Valgmandsvalgene 1928 og 1932 giver 496 306 konservative og Venstrestemmer og 502 586 radikale og socialdemokratiske Stemmer, saa kan det jo ikke nytte — for Tal er nu nogle gevaldige Krabasker —, at man siger andet, end at dette ogsaa er en Kendsgerning, som man naturligvis over for hele den Situation, vi er i, maa tage et Hensyn til. Disse Kendsgerninger kan ikke føre til, at vi bøjer os for Diktat eller for den Skitse, Statsministeren i en ledig 5 Minutters Pause har lavet, men de fører til, at man maa tale om Tingene. Jeg synes, man har Lov at sige, at Tallene anviser en saadan Fremgangsmaade. Og det er det, vi for vort Vedkommende har sagt.

Til den højtærede Socialminister vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, den højtærede Socialminister, hvis han atter engang vilde gennemgaa den Tale, jeg holdt, da jeg første Gang havde Ordet ved Finanslovbehandlingen, vil fastholde, at der var en kolossal Overdrivelse i denne Tale. Det forekommer mig, at den højtærede Socialminister ved den Sammenblanding af Angreb her og Angreb uden for Tinget kædede det hele for meget sammen, thi jeg har kun om denne Sag — hvad der maa være Rigsdagens og et Oppositionspartis Ret — sagt: Lad os faa Klarhed paa en lang Række Omraader over, hvorledes Sociallovens Virkning er, f. Eks. paa Arbejdsløshedslovens Omraade, hvor vi er medansvarlige, idet vi stemte for Loven i 1932, hvorledes den

virker saavel over for unge som over for ældre Arbejdere o. s. v. Jeg for mit Vedkommende skal være villig til, naar disse Oplysninger gives, at gøre vort Standpunkt redeligt op angaaende Sociallovens Virkning. Men vi kan ikke komme bort fra, at Udgiftsstigningen i Kommunerne saavel som i Staten paa Sociallovens Omraade er af en saadan Karakter, at man med Ængstelse maa se paa, hvorledes Forholdene skal forme sig frem i Tiden.

Jeg tør ikke sige, at den højtærede Udenrigsminister tilfredsstillede os stærkt ved den Tale, Udenrigsministeren holdt som Svar paa de Spørgsmaal, der var rettet til ham. Jeg havde ventet, at Udenrigsministeren som den fødte Demokrat og Parlamentariker, han er, da han ikke havde faaet Lejlighed til at svare det ærede Medlem Hr. Holstein ved en Forespørgsel, havde benyttet Finanslovens første Behandling til at gøre det; men det gjorde Udenrigsministeren ikke, han gjorde kun nogle Bemærkninger om, at vi ikke skulde henlede Opmærksomheden paa vore Forhold. Jeg har hørt den Tale tidligere. Jeg tror imidlertid, at vi baade her og andetsteds kan tale om vore militære Spørgsmaal. Jeg kan paa Partiets Vegne sige, at vi for vort Vedkommende er uden enhver Bitanke villige til at lade Fortiden og Drøftelsen af den ligge, hvis vi paa dette Omraade kan faa den positive Drøftelse om, hvad der skal gøres i Dag, den Drøftelse, som Udviklingen i Verden og i Europa, ogsaa Udviklingen efter Militærforliget 1932, og maaske ganske særligt den, maa kræve. Kan vi faa denne Drøftelse, saa skal vi lade Fortiden ligge, thi det er overhovedet kun Nutid og Fremtid, der interesserer paa dette Omraade. Men jeg har ogsaa Lov til at sige, uden at komme nærmere ind derpaa, til Statsministeren, som jo tillige er Forsvarsminister, at de Forsøg, som er gjort baade paa den ene og paa den anden Maade paa at faa en virkelig Drøftelse af disse Spørgsmaal ud fra de Synspunkter, man nu har, dem har der ikke været fjerneste Villighed til at give en fremstrakt Haand; det bebrejder jeg Ministeren, og det bebrejder jeg Regeringspartierne, at de ikke tager Konsekvensen af det Synspunkt, der her er fremhævet, og som er fremhævet ogsaa ved adskillige andre Lejligheder.

Ved Slutningen af Finanslovdebatten staar den politiske Situation i Spørgsmaalstegnets Tegn. Der er Spørgsmaalstegn i de Udvalg, der er nedsat, i de Udvalg, der kommer, og det er jo i Virkeligheden ogsaa et Spørgsmaal, hvilken Politik og Taktik Regeringen vil vælge — om den vil vælge at vente Tiden ud,